

ת"פ 30905/11/11 - מדינת ישראל נגד ע.צ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30905-11-11 מדינת ישראל נ'צ'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור
נגד
ע.צ.
ע"י ב"כ עו"ד יעל מסיקה

הכרעת דין

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום ובמהלך כ- 5-6 חודשים שקדמו לו היו הנאשם והמתלוננת ש.ג. (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג, שעמדו לפני נישואים זל"ז, אלא שאז, בתאריך 12.3.2011, אירע ביניהם האירוע, העומד במוקד הכרעת הדין, שהעיב על יחסיהם וטרף את הקלפים.

כיום המתלוננת נשואה לאחר ואם לילד מנישואים אלה, הנאשם אף הוא נמצא במקום אחר ונשאר להכריע במחלוקת שנתרה ביניהם מהעבר והיא מה קרה באירוע שהוביל את המתלוננת להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם ולהגשת כתב האישום נגדו.

2. על פי המתואר בכתב האישום בתאריך 12.3.2011 סמוך לרחוב שנקר בהרצליה, בעודו בגילופין, החל הנאשם לקלל את זוגתו, המתלוננת, עד שהחלה לנוס מפניו ונכנסה למונית לכיוון פתח תקווה.

הנאשם דלק אחרי המתלוננת, נכנס למונית, בכוונה להוציאה בכוח מתוכה, משך בשערה, הוריד את מגפיה מרגליה והטיח המגף בפניה.

עוברי אורח שהפרידו את הנאשם מהמתלוננת המתינו עימה עד לבואם של השוטרים למקום.

על מעשיו אלה מואשם הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות, על פי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

3. **בתשובתו לאישום** הודה הנאשם שהיה בזמן ובמקום, אך כפר בביצוע המעשים המיוחסים לו.

לטענתו, היה ויכוח בינו לבין זוגתו אך הוא לא הכה אותה אלא הוכה על ידה והיא אף חלצה את נעליה וזרקה
עמוד 1

אותן עליו.

הן הנאשם והן המתלוננת סיפרו שטרם יציאתם מהבית למועדון שתו אלכוהול והיו שתויים, גם אם לא ממש שיכורים.

4. להוכחת האישום נסמכת המאשימה על עדותה של המתלוננת וכראיות חיזוק על עדותם של שוטר הסויר שי אפרח (להלן: "**שוטר הסויר**") ושל אמה של המתלוננת הגב' ר.י. (להלן: "**האם**").

ההגנה נסמכת בבקשתה להפריך את האישום על עדותו של הנאשם.

5. אין חולק כי לגבי אופיו ומהותו של האירוע מבוססות הראיות על גרסה מול גרסה - גרסת המתלוננת מזה וגרסת הנאשם מזה - שעדותם הינה הציר המרכזי לקביעת ממצאים, בין מרשיעים ובין מזכים, על פי מידת האמון שאתן בכל אחת מהן, כשלצידן תישקלנה ראיות החיזוק לצד משמעות אי הבאתן של ראיות עדי ראייה שנכחו באירוע.

6. המתלוננת מסרה לראשונה את גרסתה בתלונתה במשטרה וחזרה באופן כללי על פרטי הגרסה בעדותה בבית המשפט, אף שהצהירה כי "**אני מבחינתי סולחת לו, שוכחת הכול וסוגרת את התיק...לפני כמה חודשים התקשר אליי מישהו לשאול אותי על התלונה שהגשתי נגד הנאשם. אמרתי שאני מבקשת לסגור את התיק כי אני נשואה פלוס ילד ואני לא מעוניינת לחזור לעבר. פתאום קיבלתי הזמנה למשפט והייתי צריכה להתייצב**".

גרסתה אינה חפה מסתירות, הן באשר להשתלשלות האירועים הכרונולוגית והן בהתייחס לאופן בו הותקפה, סתירות עליהן הצביעה באת כוח הנאשם בהרחבה בסיכומיה.

לגבי סדר האירועים, במשמע, באיזה שלב של האירוע תקף אותה הנאשם באמצעות המגף, סיפרה המתלוננת בחקירתה במשטרה כי היה זה לאחר שהוציא אותה בכוח מהמונית, בעוד שבבית המשפט העידה שהכה בה עם המגף עוד בטרם נמלטה למונית.

לבקשת ב"כ הנאשם להתייחס ולהסביר את השוני בגרסתה לגבי אופן השתלשלות האירועים השיבה "**הבעיה היא שכשסיפרתי לחוקר סיפרתי לו את זה בחלקים, לא סיפרתי לו מא' עד ת' מה קרה. סיפרתי לו מה שזכרתי, בגלל זה יצא בצורה כזו שזה לא לפי סדר האירועים... סיפרתי לו מה שקרה במונית ואז נזכרתי במה שקרה עם המגפיים ואז סיפרתי לו וכך הוא רשם. לא סיפרתי לו לפי סדר האירועים**".

כאמור, ב"כ הנאשם מנתה בסיכומיה שורה של סתירות שנמצאו בגרסת המתלוננת, בין הודעתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, שחלקן התבטאו בהרחבה ובהוספת עובדות בעדותה בבית המשפט על פני האמור בהודעתה במשטרה וחלקן באו לידי ביטוי בשינויים כאלה ואחרים בגרסה, הכול כפי שיפורט להלן:

בעדותה בבית המשפט פתחה המתלוננת וסיפרה כי לאחר שיחת טלפון שקיים הנאשם עם חברו התפתח ביניהם ויכוח "והוא התחיל עם סצינות הקנאה שלו... היה ויכוח ואני לא זוכרת על מה. פתאום יצאה הקנאה, הוא פחד שאני בוגדת בו ואז התחילו הקללות".

לטענת ב"כ הנאשם עובדה זו כלל לא הוזכרה על ידי המתלוננת בהודעתה במשטרה.

עיון בהודעת המתלוננת מלמד כי אמנם לא ציינה עובדה זו כרקע לאירוע, בפתח הודעתה, אך בהמשך כשנשאלה על ידי החוקר מה הייתה סיבת התקיפה השיבה: "כי הוא חושב שאני לא מראה לו אהבה ופחד שאני אבגוד בו".

כשעומתה המתלוננת, בחקירתה הנגדית, עם הטענה שלא הזכירה בהודעתה במשטרה סצינות קנאה וחשש שהיא בוגדת בו הסבירה "במשטרה כולי רעדתי, פחדתי ובכיתי לחוקר. אמרתי לו את זה בזריזות..."

בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת, לראשונה, שבמהלך האירוע נפלה לרצפה, אף שלא יכלה לומר האם זה קרה במהלך הריצה או כתוצאה מדחיפתה על ידי הנאשם.

אף שהדברים לא הוזכרו על ידה במהלך חקירתה במשטרה עמדה המתלוננת על דעתה כי היא בטוחה במאה אחוז שנפלה וכשהתבקשה להסביר לבקשת ב"כ הנאשם כיצד לא סיפרה על כך לחוקר השיבה "אני מסבירה שלפני שנתיים חוקר חקר אותי ואני הייתי מתוך פחד. עניתי על מה שיכולתי לענות, גם אם רשומים שם כל כך הרבה דברים... אמרתי שקשה לי לדבר. דיברתי מתוך בכי. אבל הוא המשיך לשאול אותי".

לראשונה, במהלך חקירתה הנגדית, בבית המשפט, סיפרה המתלוננת שכתוצאה מהמכה שקיבלה מהנעל, שפגעה בה בשפה העליונה, נגרם לה פצע בשפה וכדבריה "נכנסתי לכלא צבאי והיה לי פצע" - כשאינ מחלוקת שבאותו לילה הועברה לכלא הצבאי בשל עריקות.

ב"כ הנאשם העלתה בפני המתלוננת את תמיהתה הכיזד לא שוטר הסיור אף לא החוקר לא ראו ולא תיעדו שראו את הפצע על שפתה והמתלוננת השיבה כי שוטר הסיור פגש בה בשעת לילה ו"מי אמר שדווקא יהיה לי דימום רציני מפצע קטן?" ובהתייחסה לטענה שלא הצביעה בפני שוטר הסיור על הפצע בשפתה הגיבה "הייתי בהיסטריה ובכי ודיברתי עם השוטר שייקח אותי מהנאשם כי פחדתי ממנו. נראה לך שבאותו רגע אני אגיד לו שהוא דפק לי מכה בשפה?"

מעבר לעובדות אלה, אליהן הפנתה ב"כ הנאשם בסיכומיה כאל עובדות שהוספו, ציינה כי לגבי שתי עובדות סתרה המתלוננת את עצמה.

האחת - נוגעת לשאלה האם הנאשם הוריד את המגף, בו לטענתה הכה אותה, מרגלה או שהיא חלצה את מגפיה בעצמה.

השנייה - נוגעת לשאלה האם הנאשם זרק את המגף לעברה או הטיח אותו בפניה.

לטענת ב"כ הנאשם, הן בהודעתה במשטרה והן בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת שהנאשם חלץ את נעליה מרגליה ורק בסוף עדותה הראשית ובהמשך בחקירתה הנגדית אישרה שחלצה את נעליה בעצמה.

עיון בהודעתה של המתלוננת במשטרה לא מוביל בהכרח למסקנה שכוונת דבריה הייתה שהוא חלץ את נעליה מעל רגליה. וכך היא תיארה שם את השלב בו לקח הנאשם את נעליה "הוא לקח ממני את הנעליים, את המגף שלי... הוא לקח את הנעליים ואמר לי תלכי יחפה" - תיאור זה מתיישב גם עם האפשרות האחרת.

אכן, בתחילת עדותה סיפרה המתלוננת שהנאשם לקח ממנה "את המגף מהרגל", אך מיד כשעומתה, בסוף חקירתה הראשית, עם גרסת הנאשם, לפיה הורידה את הנעלים לבד, לא שללה אפשרות זו והשיבה "אולי הורדתי את הנעלים כדי לרוץ ממנו" וחזרה על כך, שכנראה טעתה בתחילת עדותה, גם בתשובתה לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית "אמרתי שכנראה טעיתי וכנראה אני הורדתי את הנעליים ורצתי... אני לא זוכרת... אמרתי שכנראה אני טעיתי כי לא זכרתי... לפני שנתיים זכרתי הכול יופי".

לטענת ב"כ הנאשם לא הייתה המתלוננת מסוגלת לומר האם הנאשם זרק את המגף לעברה או שמא החזיק בו והכה בה באמצעותו והפנתה לכל התייחסויותיה של המתלוננת בסוגיה זו, המצויה בליבת המחלוקת, החל מהודעתה במשטרה והמשך במהלך עדותה בבית המשפט.

אכן, הטרמינולוגיה בה משתמשת המתלוננת לתיאור האופן בו, לטענתה פגע בה הנאשם באמצעות המגף אינה עקבית.

בהודעתה במשטרה מתארת המתלוננת אקט זה תוך שימוש במונח "העיף" וכדבריה "הוא לקח אחד מהנעליים שלי והעיף לי לפרצוף", בעוד שבעדותה הראשית תיארה כך את המעשה "הוא לקח ממני את המגף מהרגל ודפק לי בפרצוף". בשום מקום לא השתמשה המתלוננת במילים "זרק" או "הטיח" - שימוש בהם עלה בכתב האישום ובחקירת ב"כ הנאשם את המתלוננת.

ב"כ הנאשם פירשה את המושג "העיף" כ"זרק" והפנתה אל המתלוננת שאלה להבהרה: האם הנאשם זרק את הנעל לעברה או שהכה בה באמצעותה וכך הגיבה המתלוננת לשאלה "זרק את זה על הפרצוף שלי. זאת הייתה הכוונה שלו... הוא היה לידי באותו זמן. הכוונה שלו הייתה לזרוק לי על הפנים. הוא פגע בי בשפה העליונה... הוא לקח את המגף ודפק לי בפנים. הוא לא זרק הוא היה קרוב אליי. הוא פגע בי... מה זה משנה אם זה לזרוק או להטיח? חשובה הכוונה שלו".

ב"כ הנאשם הצביעה בסיכומיה גם על השמטה של נתון משמעותי, בתיאור האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת כשמשך אותה מהמונית, כשלא סיפרה בעדותה, בהבדל מהודעתה במשטרה, שהנאשם משך גם בשערותיה ולדבריה הדעת נותנת שאדם שחווה משיכה בשיער יתייחס לכך במהלך עדותו.

אכן, בתארה את האופן בו הוציא אותה הנאשם מהמונית, ציינה המתלוננת מספר פעמים במהלך עדותה בבית

המשפט, הן בעדותה הראשית והן בתשובה לשאלות שנשאלה בחקירה נגדית, כי הנאשם משך אותה בכוח מהמונית באמצעות היד וגרר אותה על הרצפה ולא הזכירה כי משך בשערותיה, כשאת התשובה לתיבה זו ניתן למצוא בגוף תיאורה את האירוע "הוא משך אותי מהמונית... הוא גרר אותי על הרצפה בכוח... הוא הוציא אותי במשיכה וגרר אותי על הרצפה... הוא תפס אותי עם היד הימנית. ישבתי ליד הדלת מאחורה. הוא משך אותי החוצה ומשך אותי על הרצפה. אני לא זוכרת איך הוא משך אותי. אלה פרטים קטנים".

7. הנאשם, כאמור, הכחיש שנקט באלימות כלפי המתלוננת, אך אישר בעדותו שהתגלע בינו לבין המתלוננת ויכוח בעת שהגיעו למקום האירוע, בקרבת המועדון אליו יצאו ובו ביקשו לבלות, בעקבות שיחת טלפון שקיים עם חבר.

לטענתו, המתלוננת החלה בויכוח, כשהטיחה בפניו שהחברים שלו יותר חשובים, החלה לקלל ו"הרימה ידיים עליי והשתוללה בזמן הויכוח... נתנה סטירות, בעיטות, דחיפות וקללות".

בגרסתו אישר שהמתלוננת עלתה פעמיים למונית והודה שתפס לה את היד ואמר לה לצאת, אבל "לא בכוח, כמו זוג שהולך יד ביד", כשדבריו, המשתלבים עם גרסת המתלוננת, גם נהג המונית דרש ממנה לצאת.

לטענת הנאשם, אותה העלה בהודעתו במשטרה, לא רק שלא פגע במתלוננת עם המגף שהורידה מרגליה, אלא המתלוננת היא זו שזרקה את המגפיים עליו ואילו הוא רק הרים אותם והניח אותם בצד.

בעדותו בבית המשפט לא חזר על הטענה שהמתלוננת השליכה את הנעליים לעברו. בחקירה הראשית כלל לא סיפר שזרקה את המגפיים ורק בסוף החקירה הנגדית, לאחר שנשאל שוב ושוב מה קרה עם המגפיים אמר כבדרך אגב שהמתלוננת זרקה את הנעליים, אך לא טען שהם נזרקו עליו או לעברו.

8. אכן, אם פורטים את גרסת המתלוננת לפרוטות ניתן בנקל להגיע למסקנה שעדותה אינה מהימנה, לאור המפורט לעיל אודות הקושי בעדותה בהצגת סדר אירועים כרונולוגי התואם את תיאור השתלשלות האירוע כפי שנמסר על ידה בחקירתה במשטרה ובהתייחס לסתירות, לכאורה, בין גרסתה במשטרה לגרסה אותה הציגה בבית המשפט, לגבי אופי האלימות בה נקט הנאשם כלפיה, לטענתה, במהלך האירוע.

אלא, שאת עדותה של המתלוננת יש לבחון לאור ההתרשמות הכללית מאישיותה, מיכולותיה הוורבליות ומהתייחסותה לאירוע בפרספקטיבה ונקודת המבט של חלוף הזמן והשינויים שחלו בחייה מאז.

המתלוננת הותירה רושם של בחורה לא מתוחכמת, ששפתה דלה ופשוטה ועולם המושגים והדימויים שלה מצומצם, המשתמשת בביטויים כמו "העיף לי (את הנעל - ה.נ.) לפרצוף" או "דפק לי (את הנעל - ה.נ.) בפרצוף", כדי לתאר אותו מעשה, כשניכר שלא ברור לה מדוע ב"כ הנאשם משתמשת במינוח "זרק", שהרי כדבריה הנאשם היה קרוב אליה וגם אם התכוון לזרוק הרי שנוכח הקרבה הפיזית ביניהם באותו רגע הנעל לא נזרקה אלא, בשפתה ובלשונה "לקח את המגף ודפק לי בפנים", כשהיא כלל לא מבינה מה ההבדל בין לזרוק ולהטיח וספק אם הבינה את משמעות המילה הטיח, בה נעשה שימוש ע"י עורך כתב האישום ובו השתמשה ב"כ הנאשם בניסיון להבין מהמתלוננת איך ובאיזה אופן תקף אותה, לטענתה, הנאשם באמצעות המגף.

ניכר היה שהמתלוננת איבדה עם השנים עניין בתיק, בשל כך גם, לדבריה, לא ראתה כל עניין להפנות את תשומת לב התובע לכך שלא כל מה שסיפרה לחוקר נרשם בהודעתה. עם זאת כשהוזמנה לבית המשפט בכל זאת התייצבה ולא ניסתה להתחמק מלמסור את גרסתה, כשבעדותה לא עשתה כל ניסיון להעצים את חלקו של הנאשם, או להפריז בתיאור מעשיו, כך גם כשסיפרה שנפלה לרצפה במהלך האירוע, נזהרה מלייחס זאת לנאשם, כשהסבירה שאינה זוכרת אם היה זה כתוצאה מדחיפתה על ידי הנאשם או שנפלה מעצמה ואף לא ייחסה חשיבות לירידה לפרטים לגבי האופן בו משך אותה הנאשם מהמונית, כשתיארה רק את אותן עובדות שהותירו בה את רישומן החזק, ונותרו חרותים בזיכרונה, כשלגבי האחרים התייחסה כאל "פרטים קטנים", ובעיניה, ממרחק הזמן, חסרי חשיבות.

יתרה מכך המתלוננת לא הכחישה ולא התחמקה, לא בהודעתה במשטרה אף לא בעדותה בבית המשפט, מלהודות שבהזדמנויות קודמות במהלך הקשר עם הנאשם, הייתה אלימה כלפיו ותקפה אותו **"יכול להיות שהייתי אלימה, אבל הייתה לי סיבה לכך. הוא בן אדם מאד אגרסיבי... מה זה מרביצה לו? נותנת לו כאפה קטנה או סטירה קטנה, אבל הייתה לי סיבה... לא אהבתי את ההתנהגות שלו. או שהוא היה תופס אותי עם הידיים חזק..."** עם זאת הדגישה הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט ש**"שום דבר בעולם לא נותן אישור מבחינתי שגבר יש לו זכות להרים יד על בחורה"**.

בעדותה בבית המשפט אף אישרה שגם במהלך האירוע, בעת שהנאשם משך אותה מהמונית וגרר אותה על הרצפה הגיבה בכך ש**"הרמתי עליו דווקא יד. זה היה בדחיפות ובסטירה שנתתי לו... אני זוכרת שהרמתי עליו יד, רק לא זוכרת מתי... כמה שדחפתי אותו ורציתי שיתרחק ממני לא הרמתי עליו יד באלימות לגמרי כמו שהוא הרביץ לי. דחפתי אותו ונתתי לו סטירה, אבל זה לא היה כמו באלימות אגרסיבית כמו שהוא הרביץ לי"**.

9. כאמור, לחיזוק אמינות גרסתה של המתלוננת הובאו שני עדים. לא מדובר בעדויות ראייה אלא בשני עדים המתארים את מצבה הנפשי לאחר האירוע ואת סערת הרגשות בה הייתה נתונה.

שוטר הסיור שהגיע למקום האירוע ופגש במתלוננת ובנאשם מתאר בדוח הפעולה שרשם את התרשמותו מהשניים. **"על פי שיחה עם בת הזוג [...] טענה בפניי כי היא וכן הזוג שלה רבו והוא הרים עליה יד. הנ"ל בכתה והייתה נסערת מאוד. היה קשה להבין אותה ועוד טענה בפניי כי היום זאת הפעם הרביעית שהוא מרים עליה יד. החשוד שעמד בצד עם צוות מתנדבים נראה שיכור וצעק, ניגשתי אליו. הנ"ל טען כי לא הרים עליה יד"**.

שוטר הסיור לא זכר את פרטי האירוע, אך הדגיש שבדוח הפעולה שרשם התמקד ברישום התרשמותו מהמתלוננת והנאשם.

אמה של המתלוננת סיפרה על שיחת הטלפון שקיימה עם המתלוננת שהתקשרה אליה מתחנת המשטרה לאחר האירוע **"והיא אומרת לי בטלפון, אמא וכולה בוכייה, בואי תיקחי אותי, ואני אומרת לה מה קרה? והיא אומרת לי עידן הרביץ לי ועכשיו אני רוצה שתבואי לקחת אותי ממשטרת גלילות"**.

בחקירתה הנגדית לא נחקרה האם על גרסתה לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת, בעקבות האירוע, כפי שתואר

על ידה.

10. אל מול גרסתה של הנאשמת עומדת גרסתו של הנאשם, שעל פניו לא ניתן להצביע על סתירות או פרכות מהותיות, למעט לעניין הטענה שהמתלוננת זרקה את המגפיים עליו.

יחד עם זאת, ההתרשמות הכללית מעדותו הותירה הרגשת אי נוחות, חוסר אמון, וקושי לאמץ את גרסתו כמהימנה, כשגימד את חלקו באירוע ומנגד העצים את חלקה של המתלוננת.

בעדותו הראשית מסר גרסה לאקונית, מצומצמת וחסרה בפרטים מהותיים, וניכר היה בעת שמסר את עדותו שהוא מבקש להיפטר במהרה מהמעמד שלא היה לו נוח בו, כשבעיקר הכחיש את מעשיו והיפנה אצבע מאשימה כלפי המתלוננת שלדבריו **"הרימה ידיים, הכוונה שהיא נתנה סטירות, בעיטות, דחיפות וקללות"**, בעת שהוא רק תפס את ידה כדי שתצא מהמונית **"לא בכוח. כמו שזוג הולך יד ביד"**.

תיאור פסטורלי זה של התנהגותו כלפי המתלוננת לא עומד בהלימה למצבה הנפשי של המתלוננת, שלבקשתה הוזעקה המשטרה למקום על ידי נהג המונית, כפי שהתרשם ממנו שוטר הסיור ולא היה בפיו כל הסבר מניח את הדעת להתרשמות שוטר הסיור ממצבה הנסער ומבכיה של המתלוננת מחד גיסא ומאידך גיסא ממצבו ומהתנהגותו של הנאשם שנראה שיכור וצעק, כשסיפר בעדותו, בצורה תמציתית וללא כל התייחסות לביטוי הרגשי והנסער של המתלוננת, ולאופן בו נראה והתנהג, שכשהגיעו השוטרים **"שאלו מה קרה ואמרתי להם שהיו ינוכחים. הם אמרו לנו להתלונן אליהם"**.

ניכר היה שהנאשם מעורה מאד בקו ההגנה שלו, כשבמהלך חקירתו הנגדית, במקום להשיב לשאלות שנשאל, כמתבקש, התעמת עם הראיות וטען שעדותה של המתלוננת רצופה סתירות והביע תמיהות מדוע לא נלקחו עדויות עדי ראייה שהיו במקום או ביצעו עימות בינו לבין אמה של המתלוננת.

הבלטת קו ההגנה במהלך עדותו, תוך הפניית ביקורת על טיב הראיות, במקום להתמקד בגרסתו לאירוע פגמו באופן ניכר במהימנות גרסתו של הנאשם.

11. ב"כ הנאשם הצביעה בסיכומיה, כאמור לעיל על מחדלי חקירה, על כך שלא השכילה המשטרה לגבות עדויות מעדי ראייה לאירוע ואמנם בדוח המעצר של הנאשם, במקום המיועד לרישום נסיבות המקרה והעובדות ששימשו יסוד לחשד שבוצעה עבירה, רשם שוטר הסיור כי **"עפ"י דברי עדי ראייה במקום ראו את החשוד מרים יד על חברתו"**.

על אף האמור לא רשם בדוח הפעולה שערך את שמות עדי הראייה ופרטיהם, על מנת שניתן יהיה לקבל את גרסתם ותיאורם לאירוע, אף לא את שמו ופרטיו של נהג המונית שאין מחלוקת שהמתלוננת נכנסה לתוכה והיה חייב להיות עד ראייה להוצאתה מהמונית, עובדה שאינה שנויה במחלוקת ולדרך הוצאתה, השנויה במחלוקת.

כתוצאה מכך לא נגבו עדויות מעדי ראייה אפשריים לאירוע.

השאלה, מה משמעותו ונפקותו של מחדל זה והאם יש בו כדי לקפח את הגנתו של הנאשם.

עיון בהודעתו של הנאשם במשטרה מלמד כי הוא לא גילה התלהבות מאיתור וחקירת עדי ראייה לאירוע כשבתשובה לבקשת השוטר לאשר שהיו עוד אנשים במקום השיב "אין מושג. חבורה של נערים".

המסקנה העולה מכך, שאף שהיה ראוי לעבות את הראיות על דרך גביית עדויות מעדי ראייה לאירוע, וגם אם יכלה המאשימה להשיג ראיות טובות יותר מאלה שהוצגו לפני בית המשפט, אין בהימנעות המשטרה לעשות כן, כדי לקפח את הנאשם בהגנתו ובהתחשב במכלול הראיות האחרות שהובאו ובהתרשמותי מהן, אין במחדל זה כדי להוביל לזיכוי הנאשם.

12. מכל האמור לעיל, לאחר שהזהרתי עצמי שמדובר בעדות ישירה יחידה, ולאחר שהתרשמתי ממהימנותה ומצאתי ראיות לחיזוקה, כשמנגד לא התרשמתי ממהימנות גרסת הנאשם, הגעתי למסקנה שיש במכלול הראיות שהוצגו די להרשעתו, בעבירה שיוחסה לו, מעבר לכל ספק סביר

על יסוד כל אלה אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, על פי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד הצדדים